

ГЕОРГИ РАЙЧЕВ ДОБРО ДЕЛО

chitanka.info

Беше последният ден на учебната година.

— Деца — рече засмян учителят, — искам на сбогуване всеки от вас да ми обещае, че ще извърши през лятото по едно добро дело. Когато наесен се съберем пак тук, ще видим кой какво е направил!

Децата грабнаха шапките си и полетяха навън с крясъци и смехове.

Митко и Пенчо бяха съседни. Още по пътя за дома те се наговориха на другия ден къде ще откарат воловете на паша.

Всяка утрин те прерамчваха торбичките си и подкарваха воловете. Така изпратиха жетвата.

Започна и вършитба. Един ден Митко повика Пенчо и скришом му каза:

— Слушай, Пенчо, ядат ли ти се круши?

— Охо, само да има! — облиза се Пенчо.

— Тогавя тръгвай с мен. Вчера минахме с татко покрай Маринчината царевица и видях, че голямата им круша е отрупана със зрели круши. Жълтеят се като лимони.

— Ами ако ни пипнат!

— Кой ще ни улови, бе?

— Мариница.

— Не бой се, тя сега вършее.

— Ами пъдарят, черният Колю?

— Той ли? Той пък цял ден пие ракия в Атанасовата кръчма.

Следобед двамата приятели поеха към полето. Митко знаеше пътя за нивата. Тя беше далеч от селото, чак зад Димовското блато. Двете момчета прекосиха нивите и навлязоха в Маринчината царевица. Наоколо беше тихо. Чуваше се само лекото шумолене на царевичните листа. Стигнаха до крушата. След няколко минути и двамата бяха на дървото. Те започнаха да ядат от зрелите плодове. Скоро стигнаха върха на крушата. Митко разгледа наоколо и викна:

— Ей че високо! Целият кър се вижда чак до село.

Но Пенчо го прекъсна:

— Митко, Митко, я гледай нататък! — плахо извика той.

— Какво бе, Пенчо?

— Я гледай, ей там, покрай езерото. Виждаш ли, насам иде човек. Не е ли пъдарят? На него мяза.

Митко впери поглед нататък:

— Пенчо, той е! И право насам иде. Бягай да бягаме!

В една минута Митко се смъкна чак до най-долните клони. Но Пенчо беше още горе. Ръцете му трепереха от страх, а краката не улучваха где да стъпват.

— Хайде бе, по-скоро, че приближава! — викна му Митко отдолу.

Пенчо забърза, спусна се по един клон, но кракът му се плъзна. Той се улови за друг, по-тънък, но той пък се преви, изпраща и Пенчо не разбра какво стана. Сети само, че полетя надолу, че ушите му изпищяха и че целият свят се завъртя пред очите му. Когато се опомни, разбра, че лежи на земята и над него Митко го дърпа и вика да стане и бягат. Пенчо се надигна, изправи се, но щом стъпи на десния си крак, изохка и грохна на земята.

— Боли... не мога! — едвам промълви той и заплака с глас.

Ами сега? Нямаше време за губене. Митко размисли и попита:

— Пенчо, я се опитай дали можеш да пълзиш! Ела да се скрием ей там, в онзи храст, докато отmine пълзят.

Пенчо полази по ръце. Болеше го страшно, ала що да прави. Трябваше да се скрият. Потулиха се в храста и зачакаха. Мина доста време. Никой не дойде под крушата.

— Отминал е надругаде! — заключи Митко. — Спасени сме, ами как ще се върнем в село, като те боли кракът?

— Не мога... не мога! — охкаше Пенчо. — Гледай, кракът ми почна да отича. Страшно ме боли.

Почакаха още малко. Слънцето преваля. Взе да клони на залез. Тогава Митко понесе Пенчо на гръб. Пенчо охкаше и от време на време му помагаше със здравия си крак. Когато се уморяваха, спираха да отпочинат. Така след час и повече те стигнаха до езерото. Покрай езерото минаваше път. Още не седнали и по пътя затрака каруца. От къра идеше един човек от тяхното село. Той видя разплаканите деца и спря колата.

— Митко, Пенчо, вие ли сте, бре деца? Що има? Защо плачете?

Двете момчета му разказаха засрамено какво е станало.

— Е, който краде чужди круши, така му се пада! — засмя се човекът, скочи, грабна Пенча от земята и го метна в колата. — Хайде, качвай се и ти! — викна той на Митка и подкара воловете.

Пенчо лежа чак до есента с изкълчен и подут крак. Когато взе да стъпва, беше дошло пак време за училище. Учителят събра децата и

още първия час ги попита:

— Деца, помните ли какво си обещахме на прощаване? Казвайте сега, кой какво добро дело е направил през лятото!

Децата се заизреждаха да разправят кой къде е бил, какво е направил. Мълчаха само Митко и Пенчо.

— Ами ти, Митко, и ти, Пенчо, защо мълчите? — попита ги нарочно учителят.

Всички деца се изсмяха дружно.

— Защо се смеете? — попита учителят. — Я кажи ти, Колю Иванов!

— Защото Митко и Пенчо лятос крадоха от Маринчините круши и Пенчо си изкриви крака! — отговори напереното момче.

— Знам! — рече замислен учителят. — Знам това. Я стани, Митко! Излез ей тук!

Митко излезе пред черната дъска. Учителят сложи полека ръка на рамото му и проговори:

— Деца, вярно е, че Митко и Пенчо са извършили лоша постъпка, като са крали крушите на бедната вдовица. Но все пак Митко е извършил и едно много добро дело — изнесъл е на гръб болния си другар. Помислете какво щеше да стане с Пенчо, ако Митко беше го оставил сам в полето, с навехнат крак. Запомнете, деца, няма по-добро нещо от това, да помогнеш на другаря си в нужда!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.